

TÁJ (TÁBLAKÉP, VEGYESTECHNIKA)

Szerző: Vágó Szabolcs, rajz–vizuális kommunikáció szak

Konzulens: Molnár László József, főiskolai docens

(Művészeti és Művészettudományi Szekcióban II. helyezés)

Műalkotás leírása: Sokat utazom. Ezeken az utazásokon rengeteg időm van bámulni a mellettem elhaladó tájrészleteket. Mert nem én haladok a táj mellett, hanem a táj bizonyos részletei tűnnek fel az ablakon keresztül majd tűnnek el, hogy helyükbe más képkivágások kerüljenek. Ezek, mint megannyi fénykép vésődtek belém. Nem egy dokumentumfilm maradt bennem, hanem állóképekből összeálló „tájvízió”. Egy érzés, amelyet a képrészletekből, a látott kép egymásra épülő síkjából állítok össze a saját értelmezésem szerint.

Annyi külső behatás, módosítás és átalakítás éri a tájat, hogy nem lehet indulatok és érzelmek nélkül kifejezni azt, amit látunk. Mert a már látott és a még nem látott táj között különbség van. Amit látunk, azt átéljük. De amit még nem láttunk, azt még nem ismerjük, vagy pusztán elképzeljük. A még nem látott azonban mindig valamilyen vízió. A valóságot átformálva jeleníti meg a környezetet. Képeim többsége újraértelmezett tájkép, melyekben megpróbálok a látott táj mögé nézni. A mai világunkban a tájat tekinthetjük egy, az ember által létrehozott mesterséges térnek. Ez a mesterséges tér olyan elemeket foglal magába, amelyek már szerves részévé váltak annak. Óriásplakátok, átjátszótoronyok, elektromos felsővezetékek és számos más, az emberek által létrehozott tárgy, objektum illesztődik bele a tájba. Ezek mára már megszokott „tájkiegészítő” elemként alakítják környezetünket anélkül, hogy észrevennénk őket. Már nem váltanak ki belőlünk semmit, tudat alatt vesszük tudomásul látványukat.

Én szándékosan keresem, megfigyelem ezeket a tárgyakat és kicserélem őket. Nem odaillő dolgokra. A külső és a belső tér elemeit más környezetbe helyezem, olyan képsíkokat hozok létre, amelyek egymásra épülve egyfajta eltorzított, átformált teret hoznak létre. Arra a kérdésemre keresem a választ, hogy mi a kint és mi a bent. Mert ez a két hely térben és időben kölcsönhatásban áll egymással. Azonban az, hogy melyik a *kívül* és melyik a *belül*, relatív. Én a képeimen megpróbálok azt a helyet és pillanatot meghatározni, amelyik a köztes állapot. Ahol a tér különös furcsaságainál fogva eltorzul, így láthatóvá válnak más térsíkok.

Azt, hogy mi van a két képen, nem szeretném „szóról-szóra” leírni. Amikor az ember ránéz egy képre, a képen látottakat a saját érzésire és élményeire vetíti ki. Ezek alapján érti meg a kép „jelentését”. De akkor egy kép mindenkinek mást és mást jelent. Eszerint, ha én leírom, hogy mit miért festettem a képre, minek mi a jelentése, akkor nem hagyok esélyt arra, hogy valaki ne csak nézze a képet, hanem magáévá is tegye azt.

Az első képen a mackó eteti a falat? Percet tart a kezében és áll a betonnal szemben. A fal mögött a képen nincs senki. A kerítés tetején szögesdrót van. A szögesdrót masnira van kötve. A medve a fal felé néz. Nyilvánvalóan nem láthat át rajta. A kép jobb oldalán fák, talán erdő van. A második kép ki van tapétázva. Két ablak van rajta felhőkkel. Fent egy arany csillár lóg be.

A két kép vegyes technikával készült. Azért használtam különböző anyagokat, mert a felületükből adódóan jelentéssel bírnak. Ezek az anyagok a használatuk miatt olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, amelyek valamihez már köthetőek. A tapéta a belső térre utal. Mintája miatt azonban mégis egy erdőt ábrázolva jelenik meg a képen. Azonban az, hogy a tapéta belülről burkol valamilyen falfelületet, s jelen esetben mégis egy külső, méretre behatárolható területet jelenít meg, vegyes értelemmel bír. Ez a fajta kettősség érdekel, és ezt próbálok oly módon létrehozni a képeken, hogy mind a két tulajdonsága érvényesüljön, ezáltal a szemlélőre van bízva az értelmezése.

A zsákvászon általában valamit tartalmaz, valamit belecsomagolnak. A képen egy terület. Ezen húzódik végig a fal, rajta a szögesdróttal. Földre emlékeztet, de olyan a faktúrája, hogy nem érezhetjük természetes anyagnak. A drótot nem akartam megfesteni, mert azt akartam érzékeltetni, hogy az mindenfelül van, olyan valóság, ami szúr, betölti a funkcióját. Azonban ezt masnira kötöttem. A kiálló hegyes fogak, és a masni ívelt formája valamint jelentése kérdéseket tesz fel. Mit zár be, ha bezár valamit; miért lehet lebontani; mi van kívül és mi belül? Létezik-e a képen valamin kívül és valamin belül? A fal mekkora és hol a körbe, ha van vége? Számos olyan kérdés jelent meg a képen, amik engem foglalkoztatnak, én keresem rájuk a választ. Nem csupán a megjelenített szimbólumokkal, formákkal akarom kifejezni a kérdést, hanem olyan többletjelentésekkel, amelyeket az anyagok magukban hordoznak. A meglévő élmények olyan jelentéseket kapcsolnak ezekhez az anyagokhoz, amelyek így az emberekben különböző kérdésekké alakulnak. Ezek a kérdések nem azonosak az enyéimmal, ezért mindenki a saját válaszához, ezáltal értelmezéséhez juthat el. Nem eszméket és filozófiai kérdéseket boncolgatok. A saját érzelmeim kivetülése, az ösztönös indulataim megértése és leképzése révén jutok el a képalkotásig. Hagyom magam, hogy a kép készülése közben újabb és újabb érzéseket szüljön bennem, melyek valamilyen hiányérzetet okoznak. A képet nézve valamilyen szín vagy

forma oda akar kerülni a felületre. Keresem *azt*, amit a szemem és a tudatom kíván látni. Ezek általában valahogy nyilvánvalóvá válnak, mintha mindig is ott lett volna a helyük.

Festézetem azonban mégsem ösztönös, mert tudatosan viszem fel a festéket, a különböző anyagokat, formákat. Olyan „*távjíziókat*” hozok létre, amelyek általam mindenkiben kérdésekké formálódhatnak. Legalábbis remélem. Ha csak egy dekoratív felület, akkor zavaros a kérdések feltevésének módja.